

Q

Gran coneixedor de les propietats terapèutiques de la paraula escrita, aquest bibliotecari i professor de bibliotecaris va alleujar solituds i tristesses durant l'estat d'alarma amb trucades i versos

QUI

LLUÍS AGUSTÍ

DOMINGO MARCHENA
Barcelona

El currículum de Lluís Agustí, de 54 anys, és impressionant: diplomant en Biblioteconomia i Documentació, llicenciat en Filologia Portuguesa i doctor en Informació i Documentació. Escriptor, traductor i activista cultural, és professor de la facultat d'Informació i Mitjans Audiovisuals de la Universitat de Barcelona, on gestiona l'Escola de Llibreria. Ha fet classes a la Universidade Nova de Lisboa i ha dirigit biblioteques a Barcelona, París, Brussel·les i Nova York, a part de Lisboa, una ciutat que estima tant o més que Antonio Tabucchi.

Sabiem gràcies a Gabriel Celaya que la poesia és tan "necessària como el pan de cada día" i que "no es un fruto perfecto", però sí "un arma cargada de futuro expansivo". El que no sabíem és que les seves bales poguessin fer caure murs tan alts.

Quan era molt jove, en Lluís va descobrir amb *Rayuela* i *Crim i càstig* que la literatura podia fer molt per a ell. Per a nosaltres. El 19 de març, cinc dies després del decret de l'estat d'alarma, va penjar a Twitter un anunci en què s'oferia a llegir per telèfon i de

Amant de Lisboa i de les lletres, va plantar durant la pandèmia una llavor a Twitter contra el desassossec

manera altruista novel·les, contes i poesia. Per què? Perquè va veure al seu voltant molta inquietud i va recordar que la Xahrazad allunyava amb els relats la por d'un demà incert.

No s'hauria imaginat mai l'èxit de la seva humil proposta. Ens ha pregat per pudor que no reproduïm els elogis que ha rebut. Per pudor i perquè considera que va rebre tant com va donar. Ni un dia va deixar de llegir durant el confinament i més enllà. La seva veu és digna de la ràdio, un mitjà que no li és estrany. Reben les seves paraules coneguts i desconeguts. Tots penjaven el telèfon amb la mateixa sensació: no estem sols.

A calcs pares, en Lluís i la Pilar, a qui els seus anomenen Ninon, hi té uns 2.000 llibres. I més de 4.000 a la casa que comparteix amb l'Agnès, la seva dona, una francesa que va conèixer a Lisboa. Concretament, en una biblioteca de Lisboa. On, si no? Abans pensava que són massa volums, però ara s'alegra d'haver pogut escollir entre tantíssima varietat.

Seleccionava amb meticulositat els tres fragments que llegiria o recitaria l'endemà en castellà, català, francès o portuguès. Durant mesos, va llegir cada dia a una mitjana de tres persones, però hi va haver jornades en què van ser vuit o nou. Alguns corresponents es van posar en contacte amb ell no per rebre la carícia de

AGNÈS BICKART

El bibliotecari que llegeix poemes per telèfon

la seva veu, sinó perquè la rebés un ésser estimat. Va dedicar a cada lectura uns 15 minuts, que es van convertir en mitja hora quan l'atzar li va portar una sorpresa: "D'acord, tu em llegiràs a mi, però després jo et llegiré a tu".

Se li va posar la pell de gallina el dia que li van declamar *Cançó de pluja*, de Josep Maria de Sagarra, un dels seus autors preferits: "No sents, cor meu, quina pluja més fina? / Dorm, que la pluja ja vetlla el teu son... / Hi ha dues perles a la teranyina, / quina conversa la pluja i la font! / No sents, cor meu, quina pluja més fina?".

No és casual que literatura sigui un substantiu femení. Tampoc no ho és que elles siguin infinita majoria en gairebé tots els clubs de lectura. La majoria de les trucades eren de dones. Les seves edats, de 30 a 90 anys. És una evidència: elles són més i millors lectores que nosaltres. Ell es va oferir per llegir contes, relats curts i versos. Gairebé totes les peticions eren de poesia, uns quants contes i alguns assajos i textos de no-ficció.

No practicava un ritual específic, com ara posar música o gargamellejar abans de despenjar el telèfon i començar. Es col·locava, això sí, auriculars. Amb les mans

lliures podia
hacer pájaros
de barro y
echarlos a vo-
lar, com can-
taria Manolo
García. Els pa-
ràgrafs aleteja-
ven d'una casa
a l'altra, a tra-
vés de fils invi-

sibles, i trencaven metafòrica-ment l'enclaustrament, la solitud. De vegades eren paraules transcendents. D'altres, molt divertides. Una vegada la lectura d'unes jocosos pàgines de Sagarra sobre la troballa d'un lloçer perdut va ser interrompuda per les rialles a l'altra banda de la línia.

Estrepitosos silencis eren la prova habitual que en Lluís havia commogut el receptor. I, malgrat que de cap manera era això el que buscava, també va fer plorar més d'una persona. Són els efectes col·laterals de la bellesa quan té ambaixadors com Carner, Espriu, Rodoreda, Roig, Andrés Estellés, Gil de Biedma, García Márquez, López Pavia...

Quatre biblioteques li van trucar per interessar-se per la seva idea i almenys una la va posar en pràctica. Una dona li va donar les gràcies de la manera més bonica que es podia imaginar: "Faré això mateix amb una persona cega de 90 anys".

Tot i que ell treu importància al que ha fet, ha plantat una llavor de què podria brotar un bosc de sequoies. "No he ofert una almoïna. He donat gratitud i gratitud he rebut". Què farà si torna a ser necessari un confinament? Que potser en teniu cap dubte? A Portugal, un país amb els ocells preciosos, va aprendre que fins i tot després de la nit més fosca surt el sol.●